ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΤΡΕΝΟ

μυθιστόρημα

Μετάφραση: Άννα Παπασταύρου

Ένα μοναδικό ταξίδι

Μια ανίκητη αγάπη

ΜΑΤ ΧΕΪΓΚ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ *ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ*

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μεσάνυχτα στο Τρένο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Midnight Train
Από τις Εκδόσεις Canongate, Εδιμβούργο 2026
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Matt Haig
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άννα Παπασταύρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Rafaela Romaya
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Nathalie Lees/Brilliant Artist
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Matt Haig, 2026
Published by arrangement with Canongate Books Ltd, 14 High Street, Edinburgh EH1 1TE.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-618-01-6789-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

ΜΑΤ ΧΕΪΓΚ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΤΡΕΝΟ

Μετάφραση: Άννα Παπασταύρου

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο μήνας του μέλιτος

Καθώς το θαλάσσιο ταξί διέσχιζε με ταχύτητα τη λιμνοθάλασσα, οι δύο νεαροί νιόπαντροι κοίταζαν έκθαμβοι μπροστά τους.

Ο Γουίλμπερ ζούληξε το χέρι της Μάγκι κι έσκυψε πάνω της, καθισμένοι καθώς ήταν στο πίσω μέρος της μικρής βάρκας, κι ο ήλιος λαμπύριζε στο νερό ολόγυρά τους.

«Σ' αγαπώ, κύριε Μπαντ», του είπε και τα λόγια της βγήκαν φυσικά, σαν ανάσα.

«Κι εγώ σ' αγαπώ, κυρία Μπαντ».

Η Μάγκι γέλασε, σιγανά, με το πόσο αστείο κι επίσημο ακούστηκε αυτό.

Κρατιόνταν χέρι χέρι, τα δάχτυλά τους είχαν μπλεχτεί σαν ρίζες, καθώς το σκάφος, αργά και σταθερά, πλησίαζε στην πόλη. Ήταν 9 Αυγούστου του 1974.

Ο Γουίλμπερ πήρε τα μάτια του από τη θέα μπροστά του και κοίταξε το πρόσωπο που γνώριζε από τα παιδικά του χρόνια.

«Θα είμαστε πάντα όπως τώρα, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε η Μάγκι.

Της χαμογέλασε καθησυχαστικά. «Φυσικά. Γιατί να μην είμαστε;»

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Φιλήθηκαν, ενώ η λιμνοθάλασσα γινόταν ένα με το Κανάλ Γκράντε. «Δεν ξέρω. Ο χρόνος αλλάζει τα πράγματα».

«Για δες, όμως, τη Βενετία. Δεν έχει αλλάξει, εκατοντάδες χρόνια τώρα. Θα μπορούσαμε, εξίσου άνετα, να είμαστε στο 1574, όχι στο 1974».

Εκείνη κοίταξε προς την πόλη. «Εντάξει. Ας αγνοήσουμε τον χρόνο. Ας γίνουμε Βενετία κι εμείς».

Την παρατηρούσε να σηκώνει τη φωτογραφική μηχανή της, μια Pentax, δώρο γάμου από τον πατέρα της, και να τη στρέφει προς το Παλάτι των Δόγηδων, με τη λευκορόδινη πέτρινη πρόσοψή του και τις περίτεχνες αψίδες, που αναδύονταν κατευθείαν από τη λιμνοθάλασσα, σαν μέσα σ' ένα σουρεαλιστικό, ανήσυχο όνειρο.

«Για πάντα», πρόσθεσε ο Γουίλμπερ, γελώντας.

Εκείνη έβαλε το χέρι της στα ξεχτένιστα μαλλιά του, που ήταν πιο μακριά από ποτέ. «Ναι, για πάντα, για πάντα...»

Το σκάφος έκοψε λίγο ταχύτητα. «Εκεί», είπε ο βαρκάρης, δείχνοντας ένα ωραίο, αλλά ελαφρώς ερειπωμένο κτίριο, στο χρώμα της τερακότας. «Ξενοδοχείο *Περσεφόνη*».

Ο Γουίλμπερ και η Μάγκι δεν είχαν ξαναβρεθεί στο εξωτερικό και το θέαμα τους φαινόταν εξωτικό και γεμάτο υποσχέσεις. Και κανείς από τους δυο, εκείνη τη στιγμή, δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τη μορφή που κοίταζε από την ακτή, η οποία έμοιαζε τόσο πολύ με τον Γουίλμπερ, που θα ήταν αδύνατο να βρεις διαφορές.

Μία ώρα αργότερα, κάθονταν άνετοι και σιωπηλοί, πίνοντας τσάι στη σκιά, σ' ένα καφέ δίπλα στο Κανάλ Γκράντε, αγναντεύοντας την πόλη που ξεδιπλωνόταν μπροστά τους.

Ο Γουίλμπερ φορούσε τα ίδια σανδάλια, το τζιν καμπάνα και το πράσινο κοντομάνικο πουκάμισο με τον μεγάλο γιακά που φορούσε και στο αεροπλάνο, και η Μάγκι φορούσε την

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πορτοκαλιά αθλητική φόρμα της. Της είπε ότι έμοιαζε με σταρ του σινεμά, κι εκείνη του είπε ν' αφήσει τις κοινοτοπίες, ωστόσο του χαμογέλασε.

΄Ενα βαπορέτο γεμάτο τουρίστες πέρασε σκαμπανεβάζοντας δίπλα τους. Η Μάγκι άρχισε να αναπολεί τον γάμο.

«Δεν είχα ξαναδεί τη μαμά σου τόσο ευτυχισμένη», του είπε. «Δεν ανέφερε...» ΄Εκανε μια παύση, δεν ήθελε να χαλάσει τη στιγμή.

«Τον Ντάγκι; Ε, όχι. Δεν τον ανέφερε. Δεν έχω ξαναδεί τη μαμά έτσι. Τουλάχιστον όχι έπειτα από όσα συνέβησαν. Νομίζω πως βοήθησε το τζιν. Και ο μπαμπάς σου επίσης...»

«Καλέ, δείτε τον», είπε η Μάγκι, χαμογελώντας κάτω από τον λαμπερό ήλιο.

«Τι θες να πεις;»

«Αραχτός στην καρέκλα σου σαν αυτοκράτορας».

«Απλώς είμαι ευτυχισμένος».

«΄Οπως θα 'πρεπε να είσαι. Στο γαμήλιο ταξίδι σου βρίσκεσαι».

Ο Γουίλμπερ την αισθάνθηκε να τον περιεργάζεται από λίγο πιο κοντά.

«Δε σκέφτεσαι το μαγαζί;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Η αλήθεια είναι πως όχι», είπε ψέματα. ΄Η μισοψέματα. «΄Οχι τώρα. Σκέφτομαι μόνο εσένα. Και η σκέψη αυτή με απασχολεί αρκετά...»

Κι εκείνη η ευχαρίστηση ήταν στ' αλήθεια κάτι τόσο απλό τότε. Κυλούσε ανάμεσα στα ανοιχτά τους δάχτυλα σαν ρυάκι, κι εκείνοι φαντάζονταν πως θα ήταν πάντα έτσι και πως εκείνο το ρυάκι δε θα στέρευε ποτέ. Θα κυλούσε αδιάκοπα, κι εκείνοι δε θα χρειαζόταν ποτέ να σκεφτούν από πού ερχόταν. Και ποτέ δε θα έκαναν προσπάθεια να το συγκρατήσουν και να το ρουφήξουν αχόρταγα, λες κι η ζωή μπορούσε να είναι μονίμως ένας μήνας του μέλιτος.

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Μετά το κρασί, περπάτησαν προς την εκκλησία του Αγίου Ιωάννη του Ελεήμονα. Η Μάγκι τραγουδούσε παιχνιδιάρικα μερικούς στίχους από το αγαπημένο της τραγούδι, το *Bridge Over Troubled Water*, ενώ η γέφυρα Ριάλτο αχνοφαινόταν στο βάθος.

Προσπέρασαν κάποια κομψοντυμένα ζευγάρια Ιταλών. Με ανοιχτά πουκάμισα και φανταχτερά ρούχα. Έναν μουσικό του δρόμου που έπαιζε ακορντεόν. Έναν γέρο Αμερικανό που κάπνιζε πίπα και μιλούσε για τζαζ σ' έναν φίλο του.

«Φαίνονται όλα τόσο διαφορετικά, δε συμφωνείς;» παρατήρησε η Μάγκι.

Κοίταξε ψηλά και γύρω της. Ρουφώντας τα χρώματα. Τερακότα και ροζ, μια πινελιά κίτρινο, παντζούρια βαθυγάλανα, όλα στη λιακάδα φάνταζαν, θαρρείς, πασαλειμμένα με μέλι.

«Διαφορετικά ως προς τι;»

«Ως προς ό,τι έχουμε ως τώρα γνωρίσει».

Εκείνος γέλασε. Ποτέ του δεν είχε νιώσει πιο ευτυχισμένος. Πιο ευτυχισμένος απ' όσο πίστευε κάποτε πως μπορούσε να νιώσει, εκείνες τις σκοτεινές μέρες. Απλώς να περπατάει δίπλα σ' ένα κανάλι, ρίχνοντας ματιές στη γυναίκα που λάτρευε.

Στράφηκε στη Μάγκι, που του χάριζε ένα αστραφτερό χαμόγελο γεμάτο ζωή. Το πρόσωπό της ήταν τόσο ανοιχτό και τόσο αγνό, όσο όταν την είχε πρωτογνωρίσει. Όπως και η ίδια. Σκληρή σαν το ατσάλι του Σέφιλντ και ζεστή σαν τον ήλιο. Τον είχε μαγέψει. Μπορούσε να τον κάνει να ξεχάσει προσωρινά τα τραύματα του παρελθόντος του, όπως έλπιζε κι αυτός πως επούλωνε τα δικά της. Δεν είχε επιδιώξει να την ερωτευτεί, ούτε και καμία άλλη. Ο έρωτας ήταν επικίνδυνη υπόθεση. Όμως τώρα που είχε συμβεί, ένιωθε ευγνωμοσύνη γι' αυτό. Ένιωθε ολοκληρωμένος μαζί της, σαν μια ερώτηση που είχε βρει την απάντησή της.

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο Γουίλμπερ σταμάτησε τη Μάγκι για ένα φιλί, ενώ ετοιμάζονταν ν' ανεβούν τα σκαλιά της γέφυρας Ριάλτο.

«Θα μπορούσαμε να μετακομίσουμε εδώ», της είπε.

Έπειτα, λίγα λεπτά αργότερα, καθώς προσπερνούσαν ένα κιόσκι με βιβλία στη γέφυρα, πρόσθεσε: «Θα μπορούσα να πουλήσω το μαγαζί».

Αστειευόταν. Στο κάτω κάτω, μόλις είχαν φτάσει εκεί. Κι όμως, κατά κάποιον τρόπο, σοβαρολογούσε. Με την έννοια του ότι έβρισκε μια σύνδεση με κάτι ελεύθερο κι αυθόρμητο μέσα του.

«Και τι θα κάναμε;» ρώτησε η Μάγκι, ενδίδοντας στη φαντασίωση.

«Εσύ θα μπορούσες να ζωγραφίζεις... ή να κάνεις καλλιτεχνικές ξεναγήσεις».

«Κι εσύ θα μπορούσες να στήσεις ένα μικρό κιόσκι με βιβλία, όπως εκείνο εκεί πάνω στη γέφυρα».

Τότε ήταν που ο Γουίλμπερ άκουσε τον ψίθυρο. Κάτι κοντά στο αυτί του. Μια παγωμένη ανάσα.

Πρέπει να επιμείνεις σ' αυτό.

Άθελά του ο Γουίλμπερ έξυσε το αυτί του.

«Είσαι εντάξει, αγάπη μου;» ρώτησε η Μάγκι.

«Α, ναι. Κάνα κουνούπι θα ήταν, κάτι τέτοιο».

Και δεν ξανάδωσε σημασία. Μερικές φορές οι σκέψεις ηχούσαν δυνατά. Αυτό ήταν όλο.

Έπιασε το χέρι της Μάγκι, το έσφιξε. Ένιωσε λίγο ζαλισμένος και αποπροσανατολισμένος, μέσα στο πλήθος και στη ζέστη, αλλά και πάλι πιο ευτυχισμένος από ποτέ.

Συνέχισαν τον περίπατο, όμως γρήγορα κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή του Γουίλμπερ. Κάτι που δεν μπορούσε να το παραβλέψει. Η Μάγκι τού έριξε μια βιαστική, ανήσυχη ματιά. Ίσως να υπέθεσε ότι σκεφτόταν τον αδελφό του. Όμως όχι. Μπροστά τους, κάτω από τη στοά, δίπλα σ' ένα μαγαζάκι που

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πουλούσε γυάλινες μινιατούρες, φάνηκε ένα θέαμα τόσο παράξενο, που γέμισε τον Γουίλμπερ με τρόμο.

Η σιλουέτα ενός άντρα διαγράφηκε αμυδρά στην ατμόσφαιρα. Όχι διάφανη, αλλά και όχι εντελώς *παρούσα*. Ήταν ο άντρας που τους είχε δει να έρχονται, όμως αυτή τη φορά δεν ήταν αόρατος. Ένας άντρας που έμοιαζε αλλόκοτα με τον ίδιο τον Γουίλμπερ. Ο σωσίας του. Τα ίδια σανδάλια, τζιν καμπάνα, πράσινο κοντομάνικο πουκάμισο με φαρδύ γιακά. Ξεχτένιστα μαλλιά και φαρδιές φαβορίτες. Κορμοστασιά λυγερή, γύρω στο ένα ογδόντα πέντε. Ο εικοσιεννιάχρονος Γουίλμπερ εκείνου του Αυγούστου του 1974. Αυτός που κρατούσε τον κόσμο στα χέρια του.

Αυτός ο άλλος Γουίλμπερ φάνηκε να πρόσεξε πως τον είχε δει και χαιρέτησε, σαν να ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο. Ο Γουίλμπερ σήκωσε ανεπαίσθητα το χέρι του.

«Γουίλμπερ, είσαι καλά;» ρώτησε η Μάγκι προβληματισμένη.

Δε θέλησε να την ανησυχήσει. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Ναι, μωρέ. Απλώς με τρελαίνει λίγο αυτή η ζέστη».

«Έλα, νεαρέ», είπε εκείνη, τονίζοντας κάπως υπερβολικά την προφορά της. «Έχεις ανάγκη από μια ωραία, τρομαχτική εκκλησία, και να κοιτάζεις σαν τον χάννο κάναν Τιτσιάνο».

Ο Γουίλμπερ γέλασε. Όμως, ενώ κατηφόριζε τη ράμπα, άκουσε κάτι άλλο.

Ένα αμυδρό σφύριγμα, ένα ρυθμικό αγκομαχητό.

Κάπως σαν τρένο που βγαίνει από σταθμό.

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πενήντα δύο χρόνια αργότερα...

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Το νήμα

Ο Γουίλμπερ Μπαντ πέθανε γύρω στα μεσάνυχτα, όμως δυσκολευόταν να θυμηθεί τις λεπτομέρειες.

Στεκόταν έξω, στο χαλικοστρωμένο μονοπάτι του σπιτιού του, και αποχαιρετούσε τη δασκάλα του πιάνου. «Ευχαριστώ», έλεγε λίγο λαχανιασμένος από τη διαδρομή μέσα στο σπίτι. «Καλή διασκέδαση απόψε στο Κέμπριτζ».

Η δασκάλα του πιάνου άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου που την περίμενε. Ήταν γύρω στα σαράντα. Είχε τα μισά του χρόνια. Όμως φαινόταν να έχει ήδη μια τακτοποιημένη ζωή. Χαμογέλασε στην απογευματινή λιακάδα, ενώ ο κηπουρός του Γουίλμπερ προσπερνούσε με το χορτοκοπτικό μηχάνημα, φροντίζοντας τα παρτέρια που έφταναν ίσαμε τα σύνορα του λιβαδιού με τ' αγριόχορτα. Ένα Σάββατο του Απρίλη. Ο ουρανός ήταν γαλανός, το αεράκι ευχάριστο και το κελάηδημα των πουλιών ακουγόταν καθαρά πάνω από τον μακρινό θόρυβο της κίνησης. Μια από εκείνες τις λαμπρές, κρύες μέρες που έριχναν μια στάλα ελπίδας όλη την άνοιξη.

«Θα το φροντίσω. Και ευχαριστώ για την κουβέντα. Να θυμάστε τι σας είπα, μη βιάζεστε όταν παίζετε. Με το πάσο σας... Αργά και σταθερά. Στο τέλος θα τα καταφέρετε».

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Ναι», είπε ο Γουίλμπερ. «Υποθέτω πως θα τα καταφέρω».

Ένιωσε λίγη ζάλη. Λίγη αναγούλα. Σήκωσε ένα ασθενικό χέρι, άνοιξε την καγκελόπορτα και αποχαιρέτησε τη δασκάλα του, παρακολουθώντας τη να απομακρύνεται στη δημοσιά, κι έπειτα διένυσε τη μικρή απόσταση ως το σπίτι.

Έκανε μαθήματα πιάνου εδώ και δύο χρόνια, αφότου είχε δει μια αγγελία στη βιτρίνα κάποιου μουσικού οίκου. Ο γιατρός του του είχε μιλήσει για τη σημασία τού να μαθαίνεις νέα πράγματα όταν φτάνεις στα ογδόντα σου, και δεν έβλεπε την ώρα να ξεκινήσει τα εβδομαδιαία μαθήματά του.

Ξαναμπαίνοντας μέσα, προχώρησε στο πλακόστρωτο δάπεδο, διέσχισε το μεγάλο καθιστικό κι έφτασε στο πιάνο.

Ένιωσε παράξενα πάλι. Αυτή τη φορά ήταν μια πίεση στον αριστερό του ώμο, όμως του πέρασε, κι έτσι κάθισε κι άρχισε να κάνει πρακτική εξάσκηση στο κομμάτι του, έχοντας τον νου του να μη βιάζεται.

Η μουσική ήταν ένα νήμα που συνέδεε τις δεκαετίες όσο τίποτ' άλλο. Στο κάτω κάτω, ένα τραγούδι ήταν μια βελόνα που τραβούσε το νήμα του χρόνου, ενώνοντας παράταιρες στιγμές σε κάτι ενιαίο. Ήταν μια γλυκόπικρη αίσθηση. Η βελόνα μπορούσε να πληγώσει. Κι αυτό το κομμάτι κουβαλούσε πάρα πολλές αναμνήσεις. Πάντως η ζωή του ήταν αυτή που ήταν. Αυτή τη ζωή είχε ζήσει.

Βρισκόταν σχεδόν στα μισά του κομματιού, πασχίζοντας να φτάσει ένα μι ύφεση, όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Το σταθερό. Χρειάστηκε κάμποσο χρόνο να φτάσει ως εκεί. Τα πόδια του δεν ήταν όπως κάποτε. Τίποτα δεν ήταν. Προετοιμάστηκε για μια κλήση από τηλεπωλήσεις ή από εκείνα τα ηχογραφημένα μηνύματα-απάτη. Αυτά ήταν λίγο πολύ τα μόνα τηλεφωνήματα που δεχόταν τώρα πια.

Όμως όχι. Δεν ήταν ούτε ηχογραφημένο μήνυμα ούτε απά-

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

τη. Δεν είχε καμία σχέση ούτε με μάρκετινγκ ούτε με τεχνητή νοημοσύνη.

«Εμπρός; Γουίλμπερ, εσύ;»

΄Ηταν μια φωνή που είχε πολύ καιρό να ακούσει. Δεκαετίες, για την ακρίβεια. Ακούστηκε λίγο πιο σιγανή. Λίγο πιο αδύναμη. Όμως ήταν σίγουρα εκείνη.

© Matt Haig, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Αν όλη σου η ζωή περνούσε μπροστά από τα μάτια σου σαν τρένο, σε ποιον σταθμό θα ήθελες να κατέβεις;

Κανείς δεν μπορεί να αλλάξει το παρελθόν. Το Τρένο του Μεσονυχτίου, όμως, μπορεί να σε οδηγήσει πίσω στον χρόνο. Να σου δώσει την ευκαιρία να ζήσεις ξανά τις στιγμές που σημάδεψαν τη ζωή σου. Να ανακαλύψεις ποιος πραγματικά ήσουν.

Για τον Γουίλμπερ, οι πιο ευτυχισμένες στιγμές του ήταν δίπλα στη Μάγκι, τη γυναίκα που αγάπησε περισσότερο από κάθε άλλη. Στο ταξίδι του μέλιτος στη Βενετία.

Πριν τα χάσει όλα.

Θα έδινε τα πάντα για να γυρίσει πίσω και να ζήσει τη ζωή του διαφορετικά. Όμως μια τέτοια ευκαιρία μπορεί να του κοστίσει τα πάντα…

Μια μαγική ιστορία αγάπης από τον κόσμο ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο, όπου, όταν το ρολόι σημάνει μεσάνυχτα, μπορείς να εξερευνήσεις όλες τις διαφορετικές εκδοχές της ζωής σου.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6789-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32745